

"Calea pe care ei o numesc partidă"

Joi, 25 mai 2006

Gili Cârstea

Ucenicii primei generații nu s-au delimitat de moștenirea lor națională sau denominațională, chiar atunci când au fost „dați afară din sinagogă,” ceea ce însemna că nu se mai pot bucura de privilegiile și drepturile cetățenești. Ei au continuat să aprecieze numele prețios de urmaș al lui Avraam, deși acum se aflau într-o grupare cunoscută sub denumirea „Calea.”

Nu este sigur de ce li s-a dat acea denumire, pentru care de altfel erau mândri, dar este un lucru cert că ei descoperiseră o altă „cale” decât aceea pe care mergea poporul lui Dumnezeu. Cel care dovedise sub ochii lor că este adevăratul Mesia declarase fără teamă sau falsă modestie: „Eu sunt calea, adevărul și viața.”

Pavel declara cu mândrie în fața lui Felix: „Îți mărturisesc că slujesc Dumnezeului părinților mei după Calea pe care ei o numesc partidă” (Fapte 24:14), iar Felix „știa destul de bine despre ‚Calea’ aceasta” (Fapte 24:22). Pe când se numea Saul, el s-a dus la marele preot „și i-a cerut scrisori către sinagogile din Damasc, ca, dacă va găsi pe unii umblând pe Calea credinței, atât bărbați cât și femei, să-i aducă legați la Ierusalim” (Fapte 9:2), de unde se vede care era opinia Sinedriului față de cei ce erau pe Calea credinței.

Era clar pentru oricine că aceasta era o cale nouă, al cărei promotor era Isus din Nazaret, iar urmașii Săi declarau fără teamă că ei apreciază Calea mai mult decât religia pildelor și simbolurilor, cu toată valoarea lor scripturistică și în ciuda încărcăturii emoționale produsă de tradiția milenară. Prin mulțimea practicilor și ritualurilor mântuitoare se deschisese o Cale autentică, eficientă și dreaptă prin care omul păcătos avea acces direct la Tatăl. Odată cu sfârșirea perdelei se deschidea drumul în locul Prea Sfânt, până atunci doar privilegiul Marelui Preot, care intra acolo simbolic în numele poporului. Omul Isus Hristos era primul, de la căderea lui Adam, care pășea dincolo de perdea în slava orbitoare a frumuseții neprihănită. „Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan

1:14). Așa vorbeau ucenicii din gruparea pe care biserica acelor zile o numea „Calea.”

În zilele noastre, Domnul a deschis în fața bisericii Sale o „Cale” nouă și vie, iar vestea bună a fost transmisă prin frații Waggoner și Jones. Este o prezentare luminoasă, eficientă și vie a căilor neprihănirii, prin care generația prezentă este invitată să pășească în urma lui Hristos pe Calea consacrată către desăvârșirea creștină. La fel ca poporul Israel, biserica rămășiței s-a lăsat prinsă într-o religie a umbrelor mântuitoare, o religie încărcată de adevăruri dar lipsită de puterea adevăratei evlavii. Îngerul Domnului a numit acea solie „cu adevărat” solia îngerului al treilea.

În solia 1888, Hristos a fost prezentat bisericii într-o lumină nouă. El era un exemplu despre „scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice,” acela de a locui în fiecare ființă creată. El era „chivotul legământului,” locul întâlnirii dintre Dumnezeu și om. Tatăl locuind în Hristos era împlinirea întregului șir de parabole la care poporul privise cu mândrie și speranță secole de-a rândul. Acum Calea consacrată se deschidea la picioarele bisericii pentru realizarea ultimelor acte ale planului de răscumpărare – ștergerea păcatelor, ploaia târzie și marea strigare.

Frații Waggoner și Jones începuseră să vorbească despre neprihănirea lui Hristos „în legătură cu legea,” deși biserica era obișnuită să audă vorbindu-se mai mult de lege, sau de o neprihănire fără lege, una înlocuitoare, sub care se poate trăi confortabil în păcat fără muștrări de conștiință. Începuse să se întrezărească un adevăr care abia astăzi este perceput corect, acela că neprihănirea lui Hristos se datora exclusiv prezenței Duhului Sfânt în El, lucru care îl făcea să vorbească despre Sine ca despre un Templu al lui Dumnezeu: „Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.”

Aceasta era credința lui Isus. Va găsi El această credință când va reveni printre noi? Astăzi pământul este plin de credințe, diferite și discordante, dar singura care interesează cerul este credința lui Isus, Calea consacrată către desăvârșirea creștină, calea nouă și vie deschisă prin trupul Său, în care omenescul și divinul erau unite.

Este posibil ca această Cale să deranjeze biserica de astăzi la fel de mult ca și în trecut încât marele preot să dea scrisori nenumăraților Saul moderni, dar ea rămâne încă singura Cale prin care caracterul lui Hristos va fi „desăvârșit reprodus în poporul Său” – unica piedică reală și unanim acceptată de poporul nostru în fața revenirii lui Hristos.

Deși opozanții numesc această Cale „partidă,” „mișcare” sau „sectă,” noi suntem onorați să slujim Dumnezeului părinților noștri pe această cale nouă și vie, care este cu adevărat „taina evlaviei,” o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul.